

HELEN FIELDS
**DOKONALÉ
STOPY**

Ljndeni

Dokonalé stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Helen Fields

Dokonalé stopy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÉ STOPY

HELEN FIELDS

DOKONALÉ STOPY

Ljndeni

Helen Fields: Perfect Remains

Copyright © Helen Fields, 2017

Translation © Vladislav Gális, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3353-3

ISBN e-knihy 978-80-566-3376-2 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3377-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3375-5 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

1. KAPITOLA

Telo naaranžoval s takmer otcovskou starostlivosťou, všetky končatiny ponáťoval, povystieral, aby sa jej k pokožke dostal vzduch. Bola popolavá, ale pôsobila pokojne, mihalnice tmavé na sivej tvári, pery bezfarebné. Viac sa mu páčila teraz, nie ako vyzerala, keď sa stretli prvýkrát. Nahota síce v takejto rozťahnutej polohe stratila príťažlivosť, ale bolo to nevyhnutné. Nesmie z nej zostať nič. Žiadna časť jej minulosti, žiadna súvislosť so životom, ktorý opúšťala. Toto bol v mnohom očistný proces. Veľmi presne namieril chodidlo nad stred jej ľavej ramennej kosti a celou váhou jej dupol na rameno, až vibráciu praskania a lámania pocítil v kostiach svojej nohy. Až keď sa ubezpečil, že hranica je dokonale navŕšená, vytiahol z vrečka na nohaviciach malý hodvábný meštek. Do dlane si vysypal biele drahokamy, šikovne si ich prevaľoval medzi prstami, vychutnával si kontrast medzi hladkosťou a ostrosťou, potom jej ich spúšťal do úst ako mince do fontány a nechal si len jeden. Mal pocit, že je škoda spáliť také dokonalé dielo, nič pôvodne živé však nemohol ušetriť. Na noc telo namočil do urýchľovača, marinoval ho, ako si žartom vrel, pre prípad, že by sa niekto objavil skôr, než očakával, hoci nebol taký amatér, aby sa to stalo.

Tesne pred odchodom z kamennej chalupy ešte spustil na hlinenú dlážku kúsok zakrvavenej hodvábanej šatky. Zatažil ju kameňom, zatisol do zeme. Škrtnutie zápalkou, škrípota starých hrdzavých verají, hukot plameňov hltajúcich kyslík a bolo to. Kovovú bejzbalovú palicu odniesol do rozumnej vzdialenosti a zakryl ju kameňmi. Očistil

ju od odtlačkov prstov, ale na rukováti zostala krvavá škvrnka, ktorá síce bola voľným okom neviditeľná, ale ukáže sa v ultrafialovom svetle. O pár metrov ďalej odhodil posledný zub, na ktorom viseli lepkavé vlákna ďasna, potom naň nohou nahnul trochu hliny. To bude stačiť.

Potom musel kráčať, nie veľmi dlho, ale vrátko v tme, ktorá ho spomaľovala. Teplota vzduchu bola aj na úpätiach vrchov pod bodom mrazu. Kúdoly pary, čo mu stúpali z úst, rozmazávali ostré svetlo hviezd. Získala pekné miesto posledného odpočinku, pomyslel si. Mala šťastie. Málokto opúšťa svet s takýmto výhľadom. O chvíľu už pohorie Cairngorms mizlo vzadu v hmle. V rannom svetle bude na pozadí oblohy purpurovosivé, holé a skalnaté, takmer ako mesačná krajina. V spätnom zrkadle sledoval, ako sa obrovské útvary postupne menia na nízke kopce. Pomyslel si, že toto bola jeho posledná návšteva. Posledné zbohom. Bolo to jednoducho ideálne miesto.

Do Edinburghu mal ešte vyše hodiny a predpovedali dážď, ale oheň to určite neohrozí. Kým spadne prvá kvapka, horúčava bude taká intenzívna, že skazu by zastavila len povodeň. Jeho prvoradou úlohou bolo dostať sa domov čo najrýchlejšie a najopatrnejšie. Mal ešte veľa práce.

Tá žena rezignovala rýchlejšie, než čakal. Keby išlo oňho, bojoval by do poslednej chvíľe, všetok hnev by sústredil na kladenie odporu. Ona prosila, žobrala a napokon plakala a skučala. Život je lacný, pomyslel si, lebo verejnosť si necení jeho hodnotu. On tú hodnotu chápal. Stále išiel na doraz svojich schopností, učil sa, prekonával sám seba. Dychtil po poznaní, tak ako iní túžia po peniazoch, preto si ťažko hľadal seberovného. Preto bol nútený zabíjať. Bez tejto zápalnej obety by bol naveky obklopený ženami, ktoré nie sú schopné uspokojiť jeho intelekt.

Popri šoférovaní počúval jazykové cédečko. Každý rok sa učil nový cudzí jazyk. Tentoraz to bola španielčina. Previnilo si sám pred sebou priznával, že je jednoduchšia ako mnohé iné reči, ale čo už, teraz má toho veľa. Keď teraz venuje toľko energie prípravám a cestovaniu, nedá sa čakať, že si vyberie zložitejší jazyk.

„Niežeby som mal voľný čas.“ Na cestu vybehol králik. Dupol na brzdu, ani nie tak preto, že by sa mu chcel vyhnúť, ako skôr v šoku, ktorý mu spôsobil pohyb na okraji zorného poľa. „Dofrasa!“ Nesústredil sa a zase sa rozprával sám so sebou. Robieval to len vtedy, keď bol vyčerpaný. A vystresovaný. Do noci sa hádal. Ak si niekto myslí, že je ľahké presvedčiť inteligentnú ženu o tom, čo je pre ňu najlepšie, tak je idiot. Bolo to náročné dokonca aj pre muža jeho schopností. Čím bola žena inteligentnejšia, tým to bolo ťažšie. Ale napokon to prinášalo zadostučinenie.

Zastal na okraji Edinburghu a vypil ešte pomerne teplú kávu z termosky. Nemohol riskovať a ísť do kaviarne. Hoci by zrejme neupútal pozornosť – nikto sa netúži dívať na chlapa v strednom veku s ovisnutým bruchom a mrzkou plešinou –, bolo by hlúpe, keby ho zachytila kamera, ako sa po tejto trase vracia do mesta.

V pozadí mrmlal hlas po španielsky. Napokon ho vypoľ. Dnes je taký veľký deň, prečo by si pre zmenu nemohol oddýchnuť? Doma ho čaká dáma, ktorá potrebuje značnú starostlivosť a pozornosť. Istý čas nebude schopná hovoriť, možno bude potrebovať rečovú terapiu. Má šťastie, že on je v mnohých oblastiach nadaný učiteľ. S veľkým potešením jej pomôže.

2. KAPITOLA

Detektív inšpektor Beau Callanach si v duchu položil otázku, kedy prestane to podpichovanie, a ono sa ešte ani nezačalo. Dnes bol jeho druhý deň v škótskej polícii v Edinburghu a ocitol sa v depresívne sivej budove na Fettes Avenue, severozápadne od centra, ktorá pripomínala skôr rozťahanú strednú školu z devätnásteho storočia než centrum modernej kriminalistiky. Včera absolvoval ľahký úvod, pozostávajúci z porád a stretnutí s nadriadenými, ktorí sa v rámci politickej korektnosti neodvážili utahovať si z jeho prízvuku ani národnosti. Nižšie šarže medzi kolegami také ohladuplné nebudú. Nezdalo sa pravdepodobné, že by škótska polícia už niekedy prijala do svojich radov detektíva, ktorý je napoly Francúz a napoly Škót.

Callanach mal predniesť úvodný prejav, vysvetliť, ako má v úmysle postupovať a aké sú jeho očakávania od mužov a žien, ktorí podliehajú jeho veleniu. Bude to dosť zlé, už keď hovidia – archetypálneho Európana s neposlušnými tmavými vlasmi, hnedými očami, olivovou pokožkou a orlím nosom. A len čo otvorí ústa, bude to ešte horšie. Pozrel na hodinky a vedel, že už si určite brúsia jazyky. Ak ich nechá čakať, ešte si pohorší – niežeby mu mimoriadne záležalo na tom, čo si o ňom pomyslia, ale kde sa dalo, dával prednosť jednoduchému životu.

„Ticho. Začneme,“ povedal, napísal na tabuľu svoje meno a nevšimal si prekvapené pohľady. „Moje krstné meno sa vyslovuje *Bou*. Len nedávno som sa prisťahoval z Francúzska a chvíľu potrvá, kým si navzájom zvykneme na svoj prízvuk, takže hovorte zreteľne a pomaly.“

Nastalo ticho, až kým sa z opačného konca miestnosti, kde bolo príliš veľa ľudí, takže sa nedalo určiť, kto to povedal, neozvalo: „To akože vážne?“ Okamžite nasledovalo „pst“, ktoré jednoznačne vyšlo zo ženských úst. Callanach si počúchal čelo, potlačil nutkanie pozrieť na hodinky a pripravil sa na nevyhnutné otázky.

„Prepáčte, pán inšpektor, ale nie je Callanach škótske meno? Ja len, že sme neočakávali niekoho takého... európskeho.“

„Narodil som sa v Škótsku a vyrastal som v bilingválnom prostredí. Zatiaľ nepotrebujete vedieť viac.“

„Bi... akom? Je to tu vôbec legálne?“ zvolala akási blondína a jej kolegovia sa pobavene zasmiali. Callanach si všimol, že žena striehne na ich reakcie, a pochopil, že sa pokúša urobiť dojem, zapadnúť medzi chlapcov. Nepohol ani brvou, len znudene čakal, kým smiech nestíchnie.

„Očakávam pravidelné informovanie o prípadoch. Dávam si záležať na dodržiavaní subordinácie a správnych komunikačných zásad. Vyšetrovaniu neprospieva, keď jeden človek neodovzdá informáciu ďalším. Vyššia hodnosť vás neoprávňuje obviňovať tých pod vami a ne-skúsenosť nie je ospravedlnením neschopnosti. Prídte za mnou, keď budete chcieť prebrať postup prípadu alebo nejaké problémy. Ak sa potrebujete len poštážovať, zavolajte svojej mame. Momentálne máme tri živé prípady a každý z vás dostal úlohy. Nejaké otázky?“

„Je pravda, pane, že ste boli agent Interpolu?“ spýtal sa jeden detektív. Callanach odhadoval, že nemá viac ako dvadsaťpäť rokov, samá zvedavosť a nadšenie, presne ako kedysi aj on v tom veku. Mal pocit, že odvtedy ubehla večnosť.

„Je to tak,“ prisvedčil. „Ako sa voláte?“

„Max Tripp,“ predstavil sa detektív.

„Tripp, viete aký je rozdiel medzi medzinárodným vyšetrovaním vraždy s Interpolom a vyšetrovaním vraždy v Škótsku?“

„Nie, pane,“ odvetil Tripp a oči mu behali sem a tam, ako keby sa bál, že tá otázka je začiatkom nejakej nečakanej skúšky.

„Absolútne žiadny. Máme mŕtvolu, trúchliacich príbuzných, viac otázok ako odpovedí a tlak zhora, aby sa to celé vyšetrilo čím skôr a s čo najmenšími nákladmi. Som si vedomý obmedzeného rozpočtu, ale určite nebudem tolerovať neporiadnu robotu. V stávke je priveľa a nemôžete dopustiť, aby šomranie na nízke príplatky za nadčasy ovplyvnilo vašu prácu.“ Poobzeral sa po miestnosti, každému na chvíľu pozrel do očí, aby to zdôraznil. „Tripp“, vrátil sa pohľadom k mladému mužovi, „vezmite so sebou ešte jedného detektíva a prídte za mnou do kancelárie.“

Callanach bez rozlúčky a zdvorilostných fráz vyšiel z miestnosti. Do Trippa už určite všetci rýpali za to, že si ho vybral, sťažovali sa na nového inšpektora a nadávali, prečo radšej nepovýšili niekoho z nich. Policajná práca je na celom svete rovnaká. Rozdiel je vlastne len v kvalite kávy. Neprekvapilo ho, že tu je otrasná.

Jeho kancelária sa dala opísať prinajlepšom ako funkčná. Museli by ho ešte povýšiť, aby sa ocitol v skutočnom pohodlí. No bola tichá a svetlá a mal tu dva telefóny, ako keby sa mohol rozdeliť napoly a vybavovať dva hovory súčasne. Na dlážke ležali len dve škatule s osobnými vecami, ktoré čakali na presun do zásuviek a poličiek. Niežeby v nich mal niečo životne dôležité. Do Škótska prišiel začať odznova. Rodisko mu pripadalo ako logické miesto na zapustenie nových koreňov, nehovoriac o tom, že to bolo jedno z mála miest, kde si mohol podať žiadosť o prácu v polícii ako držiteľ občianstva.

Na dvere mu zaklopal Tripp, za ním stála mladá žena.

„Môžeme, pane?“ spýtal sa Tripp.

Callanach im kývol, aby vošli. „A vy ste...?“

„Detektívka Salterová. Teší ma, pane,“ povedala a počas predstavovania sklopila zrak k svojim topánkam. Jej rozpaky ho iritovali, boli príliš predvídateľné. Callanach trpel tou najmenej pravdepodobnou chorobou – vyzeral tak dobre, až to ľudí vyvádzało z miery, mal tvár, ktorá by dokázala zastaviť premávku – a už sa to dokonca aj stalo. Málokto chápal, že v dnešnej dobe je taký vzhľad skôr príťaž než požehnanie.

„Salterová, vysvetlíte mi celý postup od nahlásenia prípadu cez komunikáciu s forenzným oddelením až po prípravu na pojednávanie. Tripp, chcem od vás podrobné poznámky o formulároch, spisoch a podobne. Je to jasné?“

„Áno, pane, bez problémov.“ Tripp sa očividne potešil, že môže byť užitočný. Salterovej sa podarilo len niečo zamrmlať so stále sklopenými očami, čo Callanach pochopil ako súhlas.

„Môžem vás poprosiť o trochu súkromia, detektívi?“ ozval sa za nimi akýsi hlas. Vo dverách stála policajтка v slávnostnej uniforme. Salterová a Tripp zmizli, žena vošla dnu a nohou za sebou zabuchla dvere.

„Som inšpektorka Turnerová. Ava, keďže máme rovnakú hodnosť,“ široko sa usmiala a na rozdiel od Salterovej jej nerobilo problém pozrieť mu do očí. Callanachova nová kolegyňa bola štíhla žena, vysoká asi stošesťdesiatpäť centimetrov. Kučeravé gaštanové vlasy po pleciah sa pokúsila skrotiť vo chvoste. Nebola krásna v tom zmysle, aký si vyžadujú moderné reklamy, ale nazvať ju len peknou by bola urážka. Mala jemné črty a sivé oči boli v tvári ďaleko od seba.

„Callanach,“ predstavil sa jej. „Vidím, že viete niečo, čo ja nie. Prezradíte mi to alebo mám hádať?“

Ava Turnerová ignorovala jeho povznesený tón a bez rozpakov odpovedala: „Začula som, ako sa jeden seržant pýta, prečo nám namiesto poriadneho policajta poslali modela na spodnú bielizeň.“

„Chápem,“ prikývol.

„Predpokladám, že ste na to zvyknutý. Ak vás to poteší, tak to, že ste Francúz, tu bude pre väčšinu prijateľnejšie, než čo som ja.“

„Angličanka?“ tipol si a posunul registračku.

„Čistá Škótko, ale rodičia ma ako sedemročnú poslali do anglickej internátnej školy, preto ten prízvuk. Vďaka nemu ma tu majú radi asi ako morovú ranu. Ale netrápte sa. Keby ste sa im hneď teraz zapáčili, časom by ste dopadli jedine zle. Predpokladám, že máte dostatočne hrubú kožu. Keby ste mali akékoľvek problémy, ozvite sa mi, moje čísla nájdete v zozname, ktorý máte v stole. Idem sa prezliecť. Práve som sa

vrátila z odovzdávania mestských ocenení a strašne nerada nosím uniformu. Ľudia z vášho tímu sú v pohode, len si od nich nenechajte veľmi skákať po hlave.“

„Nemám v úmysle nechať si od niekoho skákať po hlave,“ odsekol a vzal do ruky jeden z telefónov, aby sa presvedčil, či je zapojený. Keď zase zdvihol hlavu, zistil, že sa rozpráva s prázdny priestorom a otvorenými dverami. Callanach klesol na stoličku za prázdny stolom. Vybral mobil, uložil si doň zopár dôležitejších čísel zo zoznamu a práve zvažoval, že sa pustí do prvej škafule s vecami, keď sa dnu vrátil Tripp.

„Prepáčte, že vyrušujem, pane, ale práve nám volal policajt z Braemar. Našli tam telo a chcú sa o tom s niekým porozprávať.“

„A Braemar je ktorá oblasť mesta?“

„Nie je to v meste, je to dedina v pohorí Cairngorms, pane.“

„Preboha, Tripp, prestaňte na konci každej vety hovoriť pane a radšej mi vysvetlite, ako je možné, že sa z toho robí prípad pre Edinburgh.“

„Majú podozrenie, že telo patrí žene z mesta, ktorú pred dvoma týždňami vyhlásili za nezvestnú, právničke Elaine Buxtonovej. Našli totiž kus látky, čo sa zhoduje so šatkou, ktorú mala na sebe, keď ju videli naposledy.“

„To je všetko? Žiadna iná súvislosť?“

„Všetko ostatné zhorelo, pane... jaj, pardon. V Braemare si povedali, že sa do toho možno budeme chcieť zapojiť od samého začiatku.“

„Dobre, Tripp. Dajte dokopy všetko, čo vieme o Elaine Buxtonovej, potom ma prepojte do Braemaru. O pätnásť minút chcem mať na stole podrobné informácie. Ak je to nezvestná z Edinburghu, vrah má pred nami už teraz dvojtyždňový náskok.“

3. KAPITOLA

Callanach vyčerpane položil telefón a povedal si, že za to môže snaha lúštiť škótsky prízvuk. Otca si sotva pamätal, a hoci jeho mama trvala na tom, aby sa naučil rozprávať nielen po francúzsky, jej materčinou, ale aj po anglicky, nebol pripravený na takýto prudký skok rovno do vody. Seržantovi z Braemaru sa podarilo spojiť spevavú kadenciu s miestnymi hovorovými výrazmi. Callanach tušil, že sa tak usiluje hlavne kvôli nemu, a po pár vetách sa už prestal vypytovať, čo ktoré zvláštne slovo znamená. Poznamenal si výraz „gebuzina“. Tripp mu bude musieť robiť tlmočníka. Callanach medzitým súhlasil, že sa stane konzultantom v prípade, ktorý by mal byť technicky mimo jeho jurisdikcie. Nikoho tým nepoteší, keďže to znamenalo výdavky a nasadenie ľudí tam, kde to, prísne vzaté, nebolo nevyhnutné, ale všetky okolnosti naznačovali, že telo v horách naozaj patrí nezvestnej z Edinburghu.

Všimol si, že okolo jeho kancelárie kráča Salterová, a vystrčil hlavu z dverí.

„Ktorý z aktuálnych prípadov má najbližšie k vyriešeniu?“ zakríčal za ňou.

„Brownlowova vražda, pane. Vinníka sme zatkli, už len pripravujeme spis pre prokurátora. Predbežné pojednávanie bude budúci týždeň.“

„Dobre. Nech ste vy, Tripp a dvaja ľudia z tímu, ktorý robí na Brownlowovej vražde, o desať minút v zasadačke. Zorganizujte to. A ako ďaleko je to pohorie Cairngorms?“ Stačil mu Salterovej pohľad. Bude sa treba zbaliť.

Na porade vládla napätá atmosféra. Ľudia, ktorých presunul z Brownlowovho prípadu, očividne nevyskakovali od radosti, že ich čaká dvojhodinová cesta a navyše budú musieť začať s novými papierovačkami, hoci jedny ešte nemajú ukončené. Detektívom Trippovi, Barnesovi a Salterovej velil detektív seržant Lively. Ten teraz gánil na Callanacha, ako keby práve vyliezol zo žumpy. Callanach ho ignoroval, čo najrýchlejšie im vysvetlil, o čo v prípade pôjde, a potom odovzdal slovo príslušníkovi, ktorého poslali, aby ich oboznámil s aktuálnym stavom vyšetrovania prípadu nezvestnej.

„Elaine Margaret Buxtonová, tridsaťdeväť rokov, rozvedená, bezdetná, pracovala ako komerčná právnička v jednej z najväčších právnických firiem v meste. Zmizla pred šestnástimi dňami. Naposledy ju videli v piatok večer, keď odchádzala domov z posilňovne. Matka ju nahlásila ako nezvestnú na druhý deň večer, keď neprišla na obed a nedvíhala domácu pevnú linku ani mobil. Auto mala v garáži, z bytu nezmizlo šatstvo ani kufre, zostal tam aj pas. Nestávalo sa, že by si v sobotu ráno nepozrela maily. V domovej chodbe našli jej kľúče. Bola neuveriteľne poriadna a skoro až vorkoholička, za posledné dva roky nebola ani deň práceneschopná.“

„Nejaký priateľ alebo iní pravdepodobní podozriví?“ spýtal sa detektív Barnes.

„Bývalý manžel Ryan Buxton pracuje v zahraničí a má kompletne alibi. Nevie sa o žiadnom priateľovi. Všetci, s ktorými sme hovorili, potvrdili, že bola úplne posadnutá právom. Buď bola v robote, doma, alebo v posilňovni. Až doteraz sme nemali pri jej zmiznutí žiadne stopy.“

„Prečo je polícia z Braemarú presvedčená, že toto je vaša nezvestná?“ spýtal sa Callanach.

„Posledný človek, ktorý videl pani Buxtonovú, mal v mobile jej fotku. Zastavila sa v bare v posilňovni, kde jej kamarátka oslavovala narodeniny. Tú fotografiu sme zverejnili a uviedli sme aj podrobný opis oblečenia. Preto spoznali tú šatku.“

„Kontaktoval už niekto rodinu?“ spýtal sa Tripp.

Vtedy sa ozval Callanach. „Nie, a všetci by sme mali mlčať, kým na vlastné oči nevidíme telo a miesto činu. Na definitívne potvrdenie potrebujeme vzorku DNA.“

„Možno je to naša nezvestná, ale nie je to naša vražda. Prečo sa máme trepať na sever, keď nemáme ani potvrdenú identifikáciu pozostatkov?“ spýtal sa seržant Lively. „Máme predsa vlastné prípady a tam majú svojich inšpektorov, ktorí na tom prípade môžu pracovať rovnako dobre ako hocikaké veľké zviera z Interpolu.“

„Ak je to Elaine Buxtonová, uniesli ju v Edinburghu, takže je dosť pravdepodobné, že ju tu aj zavraždili. Nie som ochotný prísť o možnosť prezrieť si miesto činu, lebo vy ste lenivý precestovať pár hodín. A čo sa týka toho, že práca na Buxtonovej prípade bude pre vás navyše, dám vám jednu radu: naučte sa robiť viac vecí naraz.“ Callanach si zo stola zobral poznámky. „Čaká nás dlhšia cesta, tak poďme na to.“

Callanach si v kancelárii hodil do tašky zubnú kefku, pršíplášť a čižmy. Zvažoval, či seržanta Livelyho radšej nenechá tu, aby sa nasledujúce dva dni nemusel dívať na jeho kyslú tvár, ale potom si to rozmyslel. Bude lepšie zaprieť sa a zniesť ho, než ho nechať vyhrať. Jeho ľudia musia od začiatku vedieť, že nebude tolerovať lenivosť a neposlušnosť. Kašľať na to, čo si myslia. Nasledujúcich šesť mesiacov budú tak či onak kritizovať všetky jeho rozhodnutia, správne aj nesprávne, kým si nenájdu zaujímavejší terč.

4. KAPITOLA

Dorazili na policajnú stanicu v Braemare a odtiaľ ich terénnym autom vyviezli do hôr. Aby sa dostali na miesto činu, museli zísť z cesty a počasie sa stabilne zhoršovalo. Trmácali sa tam ešte hodinu. Keď Callanach konečne uvidel svetlá a stany vyšetrovacieho tímu, bolo už citeľne chladnejšie. Toto prostredie malo jedínú výhodu – nebolo tu ani stopy po novinároch.

„Kto našiel telo?“ spýtal sa šoféra.

„Dvaja turisti si z jedného končiara všimli plamene, ale museli prejsť ešte pätnásť minút na miesto, kde bol mobilný signál, aby to mohli oznámiť. Kým požiarnici zistili, kde sa chalupa nachádza, zhorela takmer do tla. Obávam sa, že z nej veľa nezostalo.“ Callanach vytiahol fotoaparát. Vždy si robieval vlastné zábery z miesta činu. Neskôr si ich zavesí na stenu v kancelárii.

Kamenná chalupa slúžila ako útulňa pre turistov, ktorí mali pred sebou ešte dlhú túru alebo ich zastihla búrka, a tvorila ju jedna miestnosť, ktorej zadná stena bola súčasťou brala. Callanach odhadoval, že pôvodná budova môže mať nejakých dvesto rokov. Strecha bola preč, prepadla sa počas požiaru, takže forenzná prehliadka bola zdĺhavá a náročná. Dokonca aj obrovské skaly v základoch domca sa v tej páľave posunuli. Callanach prešiel pohľadom po obzore. Toto nebolo miesto, na ktoré človek len tak náhodou natrafi. Ten, kto sem tú ženu dopravil, si ho dôkladne vybral, aby nebolo blízko k bežným turistickým trasám, a už bol predtým dnu.

„Kde je telo?“ spýtal sa.

„Kosti už pozbierali, ale vnútri je označená ich poloha,“ odvetil šofér.

„Len kosti? To je všetko, čo zostalo?“

„Žiaľ, vyzerá to tak. Šlachy pohltil oheň. Netušíme, ako dlho horel, ale určite išlo o hodiny.“

Prešli ku vchodu do chalupy, ktorý bol teraz osvetlený prenosnými reflektormi, a dívali sa, ako dvaja forenzní technici opatrne kráčajú cez zaprášené trosky. Bolo to pochmúrne miesto smrti. Callanachovi už predstavivosť chcela poskytnúť podrobnosti, no zastavila ju ruka na jeho pleci.

„Inšpektor Callanach? Ja som Jonty Spurr, patológ z Aberdeenshire. Žiaľ, veľa tu toho pre vás nezostalo.“

Callanach pokrútil hlavou. „Vraveli mi, že ste našli kus oblečenia. Ako sa mohlo stať, že látka prečkala ten oheň, hoci všetko ostatné je na popol?“

„Nie je to celý kus oblečenia, len útržok šatky, ale vzorka je natoľko rozoznateľná, že jeden z našich ľudí si spomenul na oblečenie tej vašej nezvestnej. Útržok sa zachytil pod kameňom, ochránil ho nedostatok kyslíka. Už je na ceste do laboratória na testovanie DNA. Zdá sa, že je na ňom trochu krvi.“

Callanach sa zamračil. „To je všetko? Určite toho musí byť viac.“

„Takéto karty nám rozdal osud, pán inšpektor. Oheň je najhorší nepriateľ miesta činu. Žiaľ, v tejto časti Cairngworms je rašelinové podložie, čo doslova ešte prilialo olej do ohňa. Bez neho by to nehorelo tak dlho a nevznikla by taká horúčava. Kosti sú vážne poškodené.“

„A čo stopy pneumatík? Musia tu niekde byť.“

„Človek by to predpokladal, ale ako prvé sem dorazili hasičské autá a rozryli to tu. Nikto netušil, čo je v domci. Zajtra privedieme psy a prečeseme celú oblasť, ale dnes večer by to bolo nanič, ani nie je dosť svetla.“

Callanach znovu vytiahol fotoaparát a začal si fotiť sivočiernu drevouhoľnú zmes na dlážke.

„Zomrela tu?“

„Ťažko povedať, a keďže z nej zostali len kosti, asi nedokážem určiť príčinu smrti, kým dôkladne nepreskúmam lebku. Ale mám pocit, že v prvom rade išlo o to zbaviť sa tela. Vrah tu nechcel nič zanechať a zrejme dúfal, že sa ju nepodarí identifikovať,“ poznamenal patológ, stiahol si gumené rukavice a ponáťahoval si krk.

„Myslíte si, že ju zabili inde a potom dopravili sem?“

„Vy ste detektív. To je už vaša úloha. Ak tu prenocujete, ráno sa môžete zastaviť v pitevni a uvidíme, čo sa nám dovtedy podarí zistiť.“

„Prídem,“ prisvedčil Callanach a poobzeral sa po Trippovi. Našiel ho, ako si odpija kávu z termosky seržanta Livelyho. „Tripp, vypočujte tých turistov a zaznačte do mapy ich presnú polohu a čas, keď uvideli oheň. Chcem si vypočuť ich telefonát na tiesňovú linku. Vy pôjdete na miesto, kde stáli, a odfotíte výhľad, ktorý odtiaľ mali,“ povedal im.

Ozval sa seržant Lively: „Výpovede sú už zaznamenané, takže nechápem, na čo je to dobré.“

Jeho neochota už bola únavná, ale nedala sa označiť za nič nezvyčajné. Callanach potlačil túžbu pokarhať seržanta, radšej sa sústredil na to, čo mohol ovplyvniť.

„Ak zistíme, koľko hodín horel oheň, pomôže nám to určiť čas, keď vrah odišiel z miesta činu. A je celkom možné, že to zistíme, keď sa dozvieme, aká bola výška a prípadne aj farba plameňov, keď ich uvideli turisti. Potom sa môžeme miestnych povypytovať, či v tom čase nevideli nejaké podozrivé vozidlá.“

„Vy ste tu šéf,“ zamrmľal Lively a ani sa neunúval skryť nedostatok rešpektu.

„Kde dnes prespíme, pane?“ ozval sa Tripp.

„Poproste tunajších kolegov, nech nám niečo odporučia. Určite sa nájde niečo nablízku. Povedzte Salterovej, že zajtra ráno pôjde so mnou do pitevne, a chcem, aby bol Barnes na mieste činu, kým sa všetko kompletne nezdokumentuje. Budete sa mi hlásiť každé dve hodiny.“

„Čo ak to nie je Elaine Buxtonová? V takom prípade to bude totálna strata času.“

Callanach sa na Livelyho zamračil. „Bez ohľadu na to, či je to telo, toho človeka takmer určite zavraždili, a ak niečím prispejeme k vyšetrovaniu, len idiot to môže považovať za stratu času. Takže ak nemáte konštruktívne poznámky k práci, odteraz si svoje osobné názory nechávajte pre seba.“

5. KAPITOLA

Zazvonila pevná linka. King sa zadíval na číslo, až potom zdvihol. Bolo miestne.

„Doktor King,“ štekol.

„Dobrý deň, tu je Sheila Kleinová z personálneho. Mám vám zavolať a spýtať sa, kedy môžeme očakávať váš návrat. Podľa pravidiel na univerzite potrebujeme pre absenciu, ktorá trvá dlhšie ako tri dni po sebe, potvrdenie od lekára.“

Reginald King vzdychol. Neznášal malicherné pravidlá a predpisy, ktoré ho zväzovali s jeho banálnou verejnou existenciou. Žena na druhom konci linky nemala šancu pochopiť, že určité aspekty jeho života si vyžadujú viac pozornosti než slabo platená, nedocenená a nudná práca.

„Poznám podrobnosti svojej zamestnaneckej zmluvy.“

„Viete teda, kedy by ste mohli prísť alebo poslať potvrdenie od lekára?“ hlesla Sheila.

King si vytiahol z vrecka kľúč. „Ešte to pár dní potrvá,“ povedal. „Možno týždeň. Vírus mi prešiel na pľúca a zhoršila sa mi astma.“

„Fúha, to znie strašne. Viete, že u nás máme politiku otvorených dverí. Ozvite sa, keby ste potrebovali dlhšiu péenku. Vedúca katedry to určite pochopí.“

Vedúca katedry filozofie to nepochopí, pomyslel si King. Predvedie akurát ignoranstvo ako vždy a jeho ignoranti nikdy neocenia. Len preto, že je úradník, nie akademik, len preto, že má vzdelanie z univerzity, ktorú sa rozhodla neuznávať, len preto, že sa nešplhá po rebríčku

spoločenských stykov a profesionálnych kontaktov, ju vôbec nezaujíma. Katedra filozofie mu môže platiť mzdu a on zatiaľ využije trochu času pre seba. Profesorka Natasha Forgeová, najmladšia vedúca katedry na celej Edinburskej univerzite, si jeho neprítomnosť určite ani nevšimne.

King vytiahol telefón zo zástrčky. Zišiel dvanásť schodov do pivnice, zažal svetlo a odsunul drevený panel, ktorý odhalil kľúčovú dierku. Odomkol skryté dvere a vošiel dnu, vyšiel po dvanástich schodoch, ktoré viedli súbežne s prvým schodiskom, ale boli zakryté vrstvou omietky, tehál a zvukovej izolácie. V zadnej časti domu bol tajný priestor, bez okien, tichý, mimo času. Nádherná. Gratuloval si, ako dobre ho upravil – upokojujúce pastelové farby, jemná klasická hudba a na stenách reprodukcie obrazov. Kto by neprehľadal celý dom, nikdy by nezistil, že ten tajný kút existuje. Bol to jeho ostrov. Potichu si recitoval verše Johna Donna a s kľúčom pristúpil k posledným dverám. Veľký básnik mal pravdu. Sám nemôže byť úplný. Preto daroval jednej šťastnej osobe šancu sprevádzať ho na tejto ceste. Keď otvoril dvere, žena na posteli začala kričať.

Elaine Buxtonová, ktorú odnedávna považovali za mŕtvu, ktorej domnelé kosti ležali na pitevnom stole a vlákna DNA v kódovanej podobe sa vlnili v kyberpriestore, aby sa jej smrť mohla formálne zaznamenať, kričala, až kým nezachrípla.

„Ďasná sa ti pekne hoja,“ povedal King. Rozprával sa s ňou potichu. Bola to otázka cti, že nestrácal nervy bez ohľadu na to, koľko kričala. Pri tej druhej žene to bolo iné. Keď ju uchopil, škriabala, hrýzla a tak silno ho kopla, že ho týždeň bolel rozkrok. Tá si nevyžadovala jemné zaobchádzanie. Bola pod jeho úroveň.

„Poufím, pufti ma,“ naznačila ústami a znovu jej začali tiecť slzy. To ho podráždilo, ako by to podľa neho podráždilo každého chlapa, ale ešte istý čas sa to, žiaľ, dalo očakávať. Kým sa nenaúči činiť si ho.

„O týždeň sa ti ústa zahoja natoľko, že si budeš môcť nasadiť umeľý chrup, a potom začneme s rečovou terapiou. Nepôjde to hneď, ale

ty si inteligentná žena. Potrebuješ ďalšiu dávku antibiotík a steroidov. Prosím, nebráň sa, chcem len urýchliť proces hojenia.“

Elaine sa začala mykať, no ten pohyb nijako neuvolnil povrazy, ktoré ju pripútavali k posteli. King vytiahol dve injekčné striekačky. Dotýkal sa jej ohľaduplne, nikdy by jej nespôsobil zbytočnú bolesť. Ona to ešte nechápala, očividne bola presvedčená, že kedykoľvek môže skončiť ako tá druhá. Škoda, že tú ženu musel zabiť pred očami Elaine, ale všetko to bola súčasť vzdelávacieho procesu. Musela sa naučiť, že vie byť aj prísny. Každému žiakovi treba ukázať bič a ponúknuť cukor. Vedomie, že učiteľ nebude tolerovať neposlušnosť, dokáže vynikajúco motivovať.

Pohladkal Elaine po ramene bledou mäkkou rukou. Pri tom dotyku sa striasla, ale nepovedala mu, aby prestal. Možno, pomyslel si, sa už učí. Preto si ju vybral. Mesiace pozorovania, čakania, nasávania jej dní a noci z tieňov. Mesiace skúmania. Skutočný sústredený výskum, nie to, čo dnes namiesto výskumu akceptujú univerzity, priniesol ovocie. Bola dokonalá. Prispôsobivá. Rýchla. Nemala manžela a deti, ktoré by odpútavali jej pozornosť. Videl ju, ako o šiestej večer zobrala do rúk papiere, celú noc pracovala len v spoločnosti kávy a ráno dokvitla na súd, ako keby mala za sebou desať hodín spánku. Potom sa vybrala do posilňovne a uvoľnila napätie z tela. Nehrozili u nej nijaké výstrednosti. Bola maximálne ambiciózna ako on. Ustavične sa zdokonaľovala.

Preto bol výber dvojníčky taký paradoxný. King nemohol nájsť väčší protiklad. Potreboval len ženu zhruba rovnakého veku, výšky a postavy. Vďaka tomu, že bola prostitútka, vychudnutá na kosť (zrejme od rokov užívania drog) a ledva dokázala dať dokopy súvislú vetu, sa jej mohol ľahšie zbaviť. Mohol byť láskavejší, ale nepočúvala, keď sa jej pokúšal vysvetliť, akú službu mu poskytuje, že mu pomáha získať životnú partnerku, ktorá sa k nemu dokonale hodí. Nikdy sa nedozvedel jej meno.

Takto zostane naveky nezvestnou Elaine Buxtonovou. A Elaine Buxtonová, vymazaná zo sveta živých, patrí odteraz úplne a výlučne jemu.

„Mohol by som ťa premenovať,“ povedal. „Mohla by to byť dôležitá súčasť prispôbovacieho procesu. Sprav si zoznam povedzme troch,

štyroch mien. Môžeš vysvetliť, prečo si si ich vybrala, a ja potom vyberiem to, ktoré sa mi bude najviac páčiť. Bude to dobrý spôsob, ako sa spolu posunieme dopredu.“

„Fi fialený,“ zašepkala, keď jej vytiahol ihlu z ramena.

„Nemala by si používať takéto hrubé výrazy. Ale si rozrušená a zatiaľ ti to prepáčim.“

„Fo fi fpravil f tým dievfafom?“

„O ňu sa netráp. Nakoniec svojou obetou vykúpila vlastný premárnený život.“

Elaine hľadela na miesto, kde predtým dôkladne rozložil veľký kus igelitu určený pre telo dievčata. King použil staré auto z pochybnej požičkovne, ktorá by v nijakom prípade nemala záujem o kontakt s políciou, a zaparkoval ho v garáži ďaleko od svojho domu. Raz v noci sa odviezol do Glasgowu, vzal do auta dievča, ktoré ponúkalo svoje služby na obvyklom mieste (predtým tam bol niekoľkokrát, aby si vybral tú pravú), a prešiel po niekoľkých uliciach, kým našiel tichý kút, kde by si dievča mohlo zarobiť peniaze. Celý tento koncept mu pripadal zábavný, ešte aj keď jej pritláčal na tvár handru s chloroformom. Zarábať peniaze. Dnes si všetky mladé ženy myslia, že takto si dnes niečo zarobia, veria, že muži sú len na to, aby im platili, veria, že si stačí obliecť minisukňu a namaľovať si pery načerveno. Je to úbohé. A chcela mu naučtovať tridsať libier za to, že mu strčí svoj špinavý jazyk do nohavíc. Urobil svetu láskavosť. Je dosť možné, že dokonca zastavil šírenie nejakej strašnej choroby, keď jej nevládne telo zakryl plachtou a odviezol ju preč od ďalšieho zákazníka.

Vyžadovalo si to veľkú telesnú námahu, kým ju dopravil do skrytej miestnosti. Dole po jednom schodisku a hore po druhom – keď si to predstavoval, tak to vyzeralo ako geniálny plán. Realita bola oveľa namáhavejšia. Niekoľkokrát jej silno tresol hlavou o schody – teda niežeby na tom záležalo. Telo nechal zabalené v igelite, ale umožnil dievčine dýchať. Zadusenie nebolo súčasťou plánu.

Elaine sa to nepáčilo, keď tam tú druhú priniesol. Že by za tým melodramatickým dychčaním a vytreštenými očami bola štipka žiarlivosti?

Ako mohla uveriť, že by do ich spoločného života dotiahol takúto špinavú, nízku bytosť?

King priviedol ženu k vedomiu na dosť dlho, aby získal vedomosti o tom, či mala v minulosti nejaké zlomeniny. Predchádzajúce zranenia by mohli veľa prezradiť. Zhrubnutie kostí dlho po tom, ako sa zahojili, by mohlo vyrozprávať príbeh aj po zničení všetkej DNA. Bola pozoruhodne ochotná. Len jej musel sľúbiť, že ju nechá žiť, ak mu poskytne všetky informácie, ktoré od nej chce.

Napokon toho nebolo veľa. Zlomený prst vo dverách auta a vyskočené ľavé plece, ktoré nebude vidieť. Oveľa dôležitejšie bolo postarať sa o to, aby ľavé rameno dievčata bolo zlomené na mieste, kde si ho Elaine zlomila, keď ako tínedžerka spadla z bicykla. Keby tú kosť nechal nedotknutú a patológ by bol dostatočne dôkladný, všetka doterajšia námaha by vyšla navivoč.

Keď zistil všetko, čo potreboval, povedal Elaine, aby sa dívala a neodvracala zrak. Keď si nasadil ochranné okuliare, prostitútka sa tvárila len zvedavo. Keď si natiahol gumené rukavice a masku, začala prosiť. Elaine pre zmenu zmlkla. Keď zobral do ruky bejzbalovú palicu, to už bolo niečo iné. Nepamätal si už Elaininu reakciu počas tých pár minút. Prvý raz v živote stratil periférne videnie. Vyrázilo mu to dych. Všetko okolo neho potemnelo a zostala len vrieskajúca, mrnčiaca, kvapkajúca a blabotajúca kopa živého mäsa. Nič iné neodpútavalo jeho pozornosť. Nepočul nič okrem jej divokých výkrikov. Bolo to najintenzívnejšie sústredenie, aké kedy zažil.

Prebral sa a bolo to prebudenie, stál pred ňou, v ruke zvieral bejzbalovú palicu a uvedomil si, že mu srdce búši, ako keby zabehol maratón. Bol to nával adrenalínu. Chvíľu bolo ticho, potom k nemu postupne prenikli Elainine prerušované vzlyky a výkriky. Dievča na dlážke malo tvár na kašu, tak ako to mal v úmysle. Aby zámena identity fungovala, ešte jej potreboval povyťahovať všetky zuby a poškodiť čeľusť, aby sa vylúčilo porovnanie röntgenových snímok. Nečakal, že sa dá až tak uniesť, a cítil, ako v ňom rastie pocit hanby z toho nízkeho potešenia

pri pohľade na modriny na krku a prsníkoch. Predpokladal, že má stopy aj na bruchu a na nohách, ale nebol ochotný nadvíhovať jej oblečenie, navyše určite plné baktérií. Prestal sa ovládať – nemá byť na čo hrdý –, ale nezaslúžil si vypustiť paru? Radšej nech to zo seba dostane s ňou než s Elaine. Netúžil si znehodnocovať to, na čo sa najviac tešil.

King zahnal spomienku a zadíval sa na ženu, ktorej identitu prostitútku prevzala svojou smrťou.

„Ako sa ti darí s nahrávkami? Určite si rada, že máš nejakú činnosť. Viem, že francúzštinu už ovládaš, tak som si povedal, že ruština by mohla byť zaujímavejšia výzva. Keď budeš zase normálne rozprávať, vyskúšam ťa a môžeme pokročiť ďalej.“

Zapol prehrávanie a hlas začal hovoriť slová, ktoré Elaine nechcela počúvať ani opakovať. King ju jemne pobožkal na čelo, položil k nej proteínový nápoj a odišiel.

6. KAPITOLA

Pitevný stôl vyzeral pohodlnejšie než posteľ, v ktorej spal. Teda určite bol pohodlnejší predtým, než sa na ňom zjavili pozostatky toho, čo bola zrejme kostra Elaine Buxtonovej. Callahan mal za sebou ťažkú noc. Bol by to riešil fľašou slušného červeného, ale jediné víno v ponuke pôsobilo asi tak lákavo ako zlacnené čučo. Braemar mal mierny turistický nádych, ale v príjemnej dedine nebolo veľa možností ubytovania a tie lepšie boli plne obsadené. Keďže dobré víno sa zohnať nedalo, uspokojil sa s ošarpaným televízorom s praskajúcim signálom, s polievkou, na ktorú mu prišla chuť len preto, lebo dovtedy netušil, že sa dá variť až tak zle, a s ako-tak slušnou kávou.

Patológ Jonty Spurr pri práci mlčal. Callanach si to cenil. Videl príliš veľa pitiev, aby ho znepokojoval pohľad na mŕtvolu. Oveľa znepokojujúcejšia bývala silená veselosť niektorých patológov. Boli príliš zhovorčiví, príliš sa usilovali uvoľniť atmosféru. Spurr pracoval pomaly, nie znervózňujúco, ale neunáhlene, zrejme vedel zachovať pokoj aj pod najhorším tlakom.

„Obet bola žena, vek tak medzi tridsiatkou a štyridsiatkou, výška približne stosedemdesiat centimetrov.“

Callanach vrhol pohľad na detektívku Salterovú. Bola mladá, ale žiadna novicka a nezdalo sa, že by ju znepokojovalo, čo vidí.

„Už sa podarilo identifikovať urýchlovač?“ spýtala sa.

„Na to budeme potrebovať viac testov kostí. Hasiči možno niečo zistili na mieste činu.“ Spurr vybral jeden úlomok kosti a zdvihol ho,

aby si ho Callanach mohol lepšie prezrieť. „Horúčava a dlhotrvajúci oheň zničili všetky šance získať DNA z kostnej drene. Lebka, čeľusť a hrudník však utrpeli poškodenie, ktoré nespôsobili plamene. Vidieť vzorec fraktúr, ktoré svedčia o opakovanom použití ťažkého tupého predmetu. Vyžadovalo si to poriadnu silu.“

„A príčina smrti?“ spýtal sa Callanach.

„Stavil by som sa, že k týmto zraneniam došlo ešte pred smrťou. Priamou príčinou smrti mohlo byť poškodenie mozgu, ktoré spôsobili. Keďže sa nezachovalo nijaké mäkké tkanivo, oveľa viac toho nezistím. Vzhľadom na to, koľko energie páchateľ vložil do zbavenia sa tela, nevidím iný praktický dôvod, prečo by jej po smrti znetvoril tvár.“

„Sviniar,“ zamrmlala Salterová.

„Presne tak,“ prisvedčil Spurr. „Porovnáваме zuby so zubnými záznamami Elaine Buxtonovej. Niektoré majú plomby alebo korunky, takže by to malo byť dosť ľahké.“

„Ako rýchlo budeme mať výsledok?“ Callanach túžil už len vypadnúť. Pitevne v ňom vyvolávali napriek jasnému svetlu a ostrej klimatizácii klaustrofóbiu. Ten pocit mu pripomínal väzenskú celu a tých mal dosť.

„Možno už zajtra. Budete tu ešte?“

Callanach nemienil v tom istom hoteli stráviť ani jediná ďalšiu noc.

„Nie, budeme v Edinburghu. Cestou sa zastavíme na mieste činu, aby sme ho videli aj za denného svetla. Zavoláte nám, keď budete mať viac informácií?“

Spurr prikývol, stiahol si rukavicu a podal Callanachovi ruku. Callanacha jeho suchý, púdový dotyk odpudzoval, ako keby bola smrť nákazlivá.

„Máte nejaké novinky dnes ráno z miesta činu?“ spýtal sa Salterovej, keď už boli na ceste.

„Nie. Pokúšala som sa hovoriť s detektívom Trippom, ale nebol dobrý signál. So seržantom Livelym sa najprv išli porozprávať s tými turistami, ale kým dorazíme na miesto činu, už by tam mali byť.“

„Nezavraždili ju tam,“ povedal Callanach.

„V tejto fáze ťažko povedať,“ poznamenala potichu mladá detektívka.

„Prečo by ju páchatel bral tak ďaleko, aby ju tam zabil? Nemá to logiku. To miesto je možno ideálne, keď sa chcete zbaviť tela, ale nie je pohodlné ani vhodné na uskutočnenie fantázií o usmrtení. Medzi jej zmiznutím a nájdením mŕtvolu uplynulo veľa času, ktorý vrah mohol stráviť s obeťou niekde inde. Ten, kto ju uniesol, myslel na toto miesto celé týždne, ak nie mesiace.“

O hodinu neskôr mali chalupu znovu pred očami. Forezní vyšetrovatelia po sebe pokrikovali, na tvári sa im jasne zračilo vzrušenie. Callanach vystúpil z auta ešte skôr, ako Salterová zatiahla ručnú brzdu.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Callanach policajta, ktorý išiel okolo.

„Psy vystopovali neďaleko odtiaľto zbraň. Bola ukrytá pod kameňmi.“ Callanach videl, ako sa psovodi potľapkávajú po plecí.

Nebudú tam odtlačky prstov, pomyslel si. Človek, ktorý našiel takéto dokonalé miesto na zničenie tela, nezanecháva odtlačky.

„Dobrá správa, však, pane?“ ozval sa za ním Trippov hlas.

„Povedzte mi, čo ste zistili,“ odvetil Callanach. Tripp sa prestal usmievať a pozrel do notesa.

„Turisti zopakovali to isté, čo uviedli vo výpovediach. Oliver Deacon a Tom Shelley, obaja majú niečo po dvadsiatke. Boli na túre asi tri hodiny, keď dosiahli polovicu trasy a všimli si plamene.“ Tripp sa poobzeral, našiel vrch a ukázal do diaľky. „Uvideli ich odtiaľto. Mali pri sebe ďalekohľady a fotili mobilmi, na tých záberoch je však vidieť iba oranžová bodka v diaľke. Nakreslil som mapu ich trasy.“

Callanach prikývol. „Dnes večer sa vraciame do Edinburghu,“ povedal. „Keby som schválil ďalšie nadčasy, vyrazili by ma.“

O dve hodiny sa už predierali mestskou premávkou.

„Niečo sa vám nezdá, pane?“ spýtal sa Tripp, keď Salterovú zaviezli domov.

„Asi tak,“ odvetil Callanach. „Len ešte neviem, že čo.“

„Prevezmeme ten prípad, keď sa dokáže, že je to telo Elaine Buxtonovej?“

„Len čo si to vyjasníme s hlavným inšpektorom. Zavezte ma na stanicu.“

Budova bola takmer úplne opustená. Callanach bol rád sám. Mohol sa sústrediť bez toho, aby ho rušilo trieskanie dverami, sykot a kľotkanie nápojových automatov a ustavičné hlasy v pozadí. Ticho bolo nekomplikované. A oddaľoval sa tým návrat do bytu. Keby odomkol dvere, jeho presťahovanie sa do Škótska by odrazu pôsobilo skutočne. Túžil po Francúzsku, po kultúre, ktorú mal v krvi. To, že mal jedného rodiča Škóta a plynulo ovládal angličtinu, nemohlo nahradiť krajinu, ktorá bola celý život jeho domovom. Dokonca ani okolnosti, za ktorých odišiel, mu nepokazili spomienky na Lyon.

Otvoril škatuľu a začal prehadzovať jej obsah do zásuviek.

„Stál výlet do Cairngorms za ten pičung, ktorý za to dostanete?“ ozval sa vo dverách hlas. Callanachovi od prekvapenia vypadol fascikel a vyslúžil si za to smiech od svojej kolegyne inšpektorky Turnerovej. „Pardon, nechcela som vás vyľakať. Vidím, že agenti Interpolu sú nejakí roztrasení.“

Callanach zdvihol zo zeme fascikel a zamračene si napravil papiere.

„Pani inšpektorka, myslel som si, že som sám.“ Pozrel sa na hodinky. „Už je skoro jedna.“

„Najlepšie sa papierovačkám vyhýbam v noci. Nikto ma za to nenaháňa. A mám už za sebou toľko nočných, že môj mozog dávno prestal rozlišovať tmú a svetlo,“ vyhlásila. „Vy máte akú výhovorku?“

„Povedal som si, že sa aspoň vybalím, kým ma nevyhodia,“ odvetil.

Usmiala sa. „Mám v kancelárii whisky. Mohli by sme si naraz pripíť na privítanie aj na rozlúčku.“ Callanach si stisol koreň kosa, pomaly dýchal a uvedomoval si, že škripe zubami, ako sa pokúša nájsť čo najmenej urážlivú výhovorku. „Netrápte sa,“ predbehla ho Ava. „Ešte tu pár dní budete. Niekedy inokedy.“

„Ja si len nemyslím, že je rozumné udržiavať v práci spoločenské kontakty. Treba zachovávať profesionálne hranice.“

„Žiadny problém,“ usmiala sa. „Hneď od začiatku ste sa pustili do roboty. To vybaľovanie by ste si asi mohli nechať na ráno.“

Prešiel si rukou cez vlasy a ponáťahoval si krk. „Viete čo, máte pravdu. Fakt si potrebujem vypiť.“

„Nie, vy máte pravdu. Nemám tu čo vysedávať o jednej v noci. Idem domov. A ako sa tak na vás pozerám, mali by ste urobiť to isté. Dobrú noc.“ Jemne za sebou zatvorila dvere a Callanach nečujne zahrešil. Mohol to zvládnuť lepšie. Bolo načas vybrať sa do bytu, prijať fakt, že život sa zmenil a on sa musí zmeniť s ním.

7. KAPITOLA

Edinburgh bol pre Callanacha tým najbližším k Lyonu, čo sa dalo nájsť v Škótsku. Napriek svojej veľkosti a čulej ekonomike mu zostala atmosféra malého mestečka a mal za sebou dejiny, ktoré si jeho obyvatelia cenili. Do Edinburghu sa dalo ľahko zamilovať, keď tu človek našiel príjemné spojenie starej a novej architektúry a obyvateľstvo, ktoré prijímalo rôzne rasy a kultúry a zároveň si zachovalo to svoje. Keby ešte vedeli niečo spraviť s tým studeným vetrom, pomyslel si, tak by to bolo ideálne. Callanach si prenajal byt na Albany Street. Pred sto rokmi by to bola úžasná stará jednoradovka so štyrmi poschodiami, sídlo jednej z najbohatších edinburských rodín. Dnes boli jej obyvatelia zaneprázdnení pracujúci ľudia, ktorí prichádzali a odchádzali po hlavnej chodbe a blízkosť svojich životov dávali najavo len zdvihnutým obočím alebo úsečným pozdravom. Callanach považoval za veľkú škodu, ako málo susedia medzi sebou komunikujú. Nečudo, že si ľudia všimnú mŕtvolu v byte, až keď sa z neho začne šíriť neznesiteľný zápach, a že k domácejmu násiliu opakovane dochádza bez toho, aby niekto zasiahol. Dobré susedské vzťahy pomáhajú policajnej práci.

Nalial si veľký pohár červeného vína a zobral do rúk knihu. Čítanie pred spaním bol jeho dávny zvyk. Len tak sa dokázal odpútať od práce. Dnes sa mu nedarilo sústrediť sa na text. Nad každou stránkou sa mu v hlave zjavoval obraz pochmúrneho a drsného pohoria Cairngorms. Blížila sa zima. Barman v Braemare im povedal, že po prvom snežení sa mesto naplní lyžiarimi a snoubordistami. Ešte to pár týždňov potrvá,